

Агата Кристи

Момичето във влака

– Това е то! – отбеляза печално Джордж Роуланд, поглеждайки нагоре към опушената импозантна фасада на сградата, от която току-що беше излязъл.

Можеше да се каже, че тя олицетворяваше много точно силата на Парите. Парите, в лицето на Уилям Роуланд, чичо на гореспоменатия Джордж, току-що бяха казали категорично думата си. В рамките само на десет минути Джордж се превърна от „зеницата на окото“ на чичо си, наследник на неговото богатство и млад мъж с обещаваща бизнес-кариера, в член на голямата армия на безработни.

„И както съм с тези дрехи, няма да ми дадат даже милостиня – помисли си мрачно господин Роуланд, – а що се отнася до писане на поеми, които се разнасят от врата на врата и се продават за по две пенита (или «колкото дадете, госпожо»), за това просто нямам акъл“.

Наистина Джордж бе олицетворение на истинския триумф на шиваческото изкуство. Той беше изискано и красиво облечен. Соломоновите представи за простите и естествени неща бяха далеч от Джордж. Но човек не може да живее само с дрехи – освен ако не е получил солидно обучение в това изкуство – и господин Роуланд отлично знаеше този факт.

„И всичко заради онова скапано шоу снощи“ – помисли си тъжно той.

Скапаното шоу снощи беше един бал в Ковънт Гардън. Господин Роуланд се бе върнал от там в доста късен, или по-скоро ранен час, фактически не можеше да се каже, че изобщо си спомня кога се е върнал. Роджърс, икономът на чичо му, беше услужлив човек и несъмнено можеше да му даде повече подробности по въпроса. Цепещата го глава, чашата силен чай и пристигането в офиса в дванадесет без пет, вместо в девет и половина, ето кое предизвика катастрофата. Господин Роуланд-старши, който в продължение на двадесет и четири години беше прощавал и плащал, както подобава на тактичен роднина, внезапно се бе отказал от тази практика и се показа в съвсем нова светлина. Нелогичността в отговорите на Джордж (главата на младия човек все още го стягаше и отпускаше, сякаш бе в някакъв средновековен механизъм за инквизиция) още повече го ядоса. Уилям Роуланд беше преди всичко лаконичен. Той отдели малко време на племенника си, като каза няколко кратки, стегнати думи и после продължи изучаването на някакви петролни полета в Перу, което беше прекъснал.

Джордж Роуланд си изтръска обувките, за да махне прахта от офиса на чичо си и пристъпи навън по улиците на Лондон. Джордж беше

практичен човек. Помисли си, че един добър обяд е важно условие да се обмисли положението. Получи го. После се върна обратно в семейния замък. Роджърс отвори вратата. Той беше добре обучен и на лицето му не се появи никакво учудване, че вижда Джордж по това необичайно време.

– Добър ден, Роджърс. Моля те, опаковай ми нещата. Напускам къщата.

– Да, господине. Само за кратко ли заминавате, сър?

– Завинаги, Роджърс. След обяд заминавам за колониите.

– Наистина ли, сър?

– Да. Искам да кажа, ако има подходящ кораб. Знаеш ли нещо за корабите, Роджърс?

– Коя колония мислите да посетите, сър?

– Не съм решил. Всяка от тях ще свърши работа. Да кажем Австралия. Какво мислиш за тази идея, Роджърс?

Роджърс дискретно се изкашля.

– Ами, сър, със сигурност съм чувал да казват, че там има място за всеки, който наистина иска да работи.

Господин Роуланд се взря в него с интерес и възхищение.

– Много добре казано, Роджърс. Точно както сам мислех. Няма да отида в Австралия, във всеки случай, не днес. Донеси ми Железопътния справочник, моля те. Ще изберем нещо по-близо.

Роджърс го донесе. Джордж го отвори на случайно място и бързо запрелиства страниците.

– Пърт. Прекалено е далече. Пътни Бридж – много близо. Рамсгейт? Мисля, че не. Рейгейт също не ме впечатлява. А, чудно нещо! Има едно място, което се нарича Роуландс Касъл. Чувал ли си за него, Роджърс?

– Мисля, сър, че за там се тръгва от гара Ватерло.

– Какъв изключителен човек си, Роджърс. Всичко знаеш. Добре, добре, Роуландс Касъл! Чудя се що за място е.

– Бих казал, че не е нещо особено, сър.

– Толкова по-добре. Ще има по-малка конкуренция. В тези тихи малки провинциални селца е останало много от старата феодална атмосфера. Последният от истинските Роуланд трябва да бъде посрещнат веднага с одобрение. Няма да се учудя, ако след една седмица ме изберат за кмет.

Шумно затвори справочника.

– Жребият е хвърлен. Моля те, Роджърс, пригответи ми един малък

куфар. Поздрави готвачката и я попитай дали ще ми даде назаем котака. Нали знаеш, Дик Уитингтън. Когато си решил да ставаш кмет, котката е много важна.

– Съжалявам, сър, но в момента не можете да получите котака.

– Как така?

– Осемчленно семейство. Появи се тази сутрин.

– Не може да бъде. Мислех, че името му е Питър.

– Така е, сър, всички бяхме много изненадани.

– Ето един случай на проявена небрежност при даване на име, объркване на пола, нали? Добре, добре, ще трябва да тръгна без котка. Опаковай нещата веднага, моля те.

– Добре, сър.

Роджърс се поколеба, после пристъпи малко по-напред в стаята.

– Извинете, че си го позволявам, но ако бях на ваше място, нямаше да обръщам много внимание на нещо, което господин Роуланд е казал тази сутрин. Снощи той беше на една от онези вечери в града и...

– Не казвай нищо повече. Разбирам – рече Джордж.

– И тъй като има подагра...

– Знам, знам. Вечерта е била доста напрегната за теб, Роджърс, с нас двамата, нали? Но аз реших да се проявя в Роуландс Касъл, люлката на моя исторически род. Тези думи са подходящи за реч, нали? Една телеграма до мен там, или дискретна обява в сутрешните вестници веднага ще ме върне обратно, ако се готви телешко фрикасе. А сега към Ватерло! Както е казал Уелингтън в навечерието на историческата битка.

Този следобед гара Ватерло не изглеждаше много приветлива и не беше в най-добрия си вид. Господин Роуланд откри един влак, който щеше да го отведе там, където отиваше. Не беше луксозен, а съвсем обикновен, от онези, с които никои не умира от желание да пътува. Господин Роуланд си запази едно купе първа класа в предната част. Над столицата колебливо се стелеше мъгла, като ту се спускаше, ту се вдигаше. Перонът беше пуст и само астматичното дихание на локомотива нарушаваше тишината.

А след това събитията изведнъж се развиха с шеметна бързина.

Първо се появи едно момиче. Със силно дръпване отвори вратата и се втурна вътре, изваждайки господин Роуланд от нещо много приличащо на дрямка, като при това възкликна:

– О, скрийте ме! О, моля ви, скрийте ме!

Джордж беше човек главно на делата, който не се замисля за причините и е на принципа „Направи и умри“. В купе на влак има само

едно място, където човек може да се скрие – под седалката. За седем секунди момичето беше настанено там и куфарът на Джордж, небрежно изправен, го прикриваше. Тъкмо навреме. На прозореца на купето се появи разярено лице.

– Племенницата ми! Тя е тук. Искам племенницата си.

Джордж, леко задъхан, седеше облегнат в ъгъла, задълбочен в спортната колона на изданието от тринадесет и тридесет на вечерния вестник. Той го остави настрана с жест на човек, когото изваждат от дълбок унес.

– Моля, господине? – попита учтиво.

– Племенницата ми... какво сте направили с нея?

Ръководейки се от правилото, че нападението е най-добрата защита, Джордж се спусна в атака:

– Какво по дяволите искате да кажете? – извика, имитирайки много точно поведението на чичо си.

Човекът замълча за малко, сличан от този внезапен изблик.

Беше дебел, все още малко задъхан, сякаш бе тичал известно време. Косата му беше подстригана en brosse¹ и имаше мустаци тип Хохенцолерн. Акцентът му беше определено гърлен и вдървената му поза показваше, че се чувства по-добре в униформа, отколкото без нея. Джордж се отнасяше към чужденците с истинско британско предубеждение и имаше особена антипатия към онези, които приличаха на германци.

– Какво по дяволите искате да кажете, господине? – повтори сърдито той.

– Влезе тук – избоботи другият. – Видях я. Какво сте направили с нея?

Джордж хвърли вестника настрана, провря глава и рамене през прозореца и викна:

– Ето какво било! Шантаж. Но опитвате да го прилагате не на когото трябва. Прочетох всичко за вас тази сутрин в „Дейли Мейл“. Ей стража, стража!

Привлечен от кавгата, въпросният служител забързано се приближи. С авторитет, който по-низшите класи толкова обожават, господин Роуланд каза:

– Стража. Този човек ме нервира. Ако трябва, ще предявя срещу него обвинение за шантаж. Претендира, че тук съм скрил племенницата му. Има цяла банда чужденци, които се занимават с това. Тези неща

1. късо (фр.) – Б.пр.

трябва да се пресекаат. Отведете го, моля. Ето визитката ми, ако ви е нужна.

Стражарят премести поглед от единия към другия. Бързо взе решение. Беше се научил да презира чужденците и да уважава, и да се възхищава на добре облечени господа, пътуващи в първа класа.

Постави ръка на рамото на досадника и рече:

– Хайде, стига.

В тази кризисна ситуация познанията на чужденеца по английски му изневериха и той страстно се впусна в изричане на псувни на родния си език.

– Достатъчно. Стойте настрана, ако обичате. Влакът тръгва – каза стражарят.

Размахаха се флагчета и се чуха свирки. Разклащайки се неохотно, влакът потегли от гарата.

Джордж остана на мястото си и наблюдаваше, докато се отдалечиха от перона. После вмъкна вътре глава, вдигна куфара и го постави на багажника.

– Всичко е наред. Може да излезете – каза успокоително той.

Момичето изпълзя и задъхано рече:

– О, как да ви се отблагодаря!

– Няма нищо. За мен беше удоволствие, уверявам ви – отвърна равнодушно Джордж.

Усмихна ѝ се успокоително. На лицето ѝ беше изписано леко учудване. Изглеждаше, като че ѝ липсваше нещо, с което беше свикнала. В този момент се видя в тясното огледало насреща и прочувствено въздъхна.

Дали чистачките почистват всеки ден под седалките в купетата е съмнително. Съдейки по вида ѝ, сигурно не го правеха, а прахта като че ли се чувстваше там подобно на птичка в гнездото си. Джордж нямаше време да види как изглежда момичето, толкова ненадейно беше нейното идване и толкова кратко времето преди тя да се скрие. Със сигурност обаче младата жена, която изчезна под седалката, беше спретната и добре облечена. Сега малката ѝ червена шапчица беше смачкана и изгубила формата си, а лицето ѝ беше набраздено от дълги мръсни ивици.

– О! – възкликна момичето.

Потърси чантата си. Джордж, с тактичността на истински джентълмен, се загледа навън през прозореца и се възхити на глас на лондонските улици на юг от Темза.

– Как да ви се отблагодаря? – повтори момичето.

Приемайки това за знак, че разговорът вече може да бъде подновен, Джордж премести погледа си и отново учтиво отклони темата, но този път със значително повече топлина в гласа си.

Момичето беше наистина красиво! „Никога по-рано – помисли си Джордж, – не съм срещал толкова красиво момиче.“ Любезността в поведението му стана още по-изразена.

– Мисля, че беше наистина чудесно от ваша страна – каза ентузиастично момичето.

– Нищо особено. Най-лесното нещо на света. За мен беше удоволствие – смънка Джордж.

– Чудесно – повтори тя, наблюдайки на думата.

Без съмнение е приятно, когато най-красивото момиче, което си виждал, се взира в очите ти и ти казва колко си чудесен. Джордж изпита възможно най-голямото удоволствие.

После настъпи доста тягостна тишина. Изглежда момичето се досети, че може би от нея се очаква някакво обяснение. Изчерви се малко.

– Неловкото във всичкото това, боя се, е че не мога да обясня – каза нервно тя.

Погледна го с предизвикваща съжаление несигурност.

– Не можете да обясните?

– Не.

– Колко прекрасно! – каза с ентузиазъм господин Роуналд.

– Моля?

– Казах: колко прекрасно. Точно както в онези книги, които те държат буден цяла нощ. В първата глава героинята винаги казва: „Не мога да обясня“. Обяснението е в последната глава и, разбира се, никога няма сериозна причина, поради която тя не е могла да го направи в началото, освен, че това ще развали разказа. Не мога да ви опиша колко съм доволен, че съм замесен в истинска загадка. Не знаех, че има такива неща. Надявам се, че има нещо общо със секретни документи с огромно значение и с Балкан-експрес. Душата си давам за Балкан-експрес.

Момичето го загледа подозрително и втренчено с широко отворените си очи.

– Какво ви кара да споменавате Балкан-експрес? – попита рязко тя.

– Надявам се, че не бях недискретен. Вероятно чичо ви е пътувал с него – побърза да вметне Джордж.

– Чичо ми... – спря за миг и отново продължи: – Чичо ми...

– Точно така. И аз самият имам чичо. Никой не трябва да е отговорен за чичо си. Дребни случки в живота, така гледам аз на това – каза

със симпатия Джордж.

Внезапно момичето започна да се смее. Когато пак заговори, Джордж долови лекия чужд акцент в гласа ѝ. Отначало я бе взел за англичанка.

– Колко ободряващ и необикновен човек сте, господин...

– Роуланд. За приятелите си – Джордж.

– Казвам се Елизабет... – смути се тя.

– Харесва ми името Елизабет. Надявам се, че не ви наричат Беси, или по друг подобен ужасен начин? – попита Джордж, за да преодолее моментното ѝ смущение.

Тя поклати глава.

– Е, сега – продължи Джордж, – след като се запознахме, по-добре да се заловим за работа. Ако се изправите, Елизабет, ще изчистя палтото ви на гърба.

Тя стана послушно и Джордж изпълни обещаното.

– Благодаря, господин Роуланд.

– Джордж. За приятелите си – Джордж, не забравяйте. А след като вие влетяхте в хубавото ми купе, мушнахте се под седалката и ме принудихте да говоря лъжи на чичо ви, не можете да откажете да бъдем приятели, нали?

– Благодаря, Джордж.

– Така.

– Сега добре ли изглеждате? – попита Елизабет, опитвайки се да погледне през лявото си рамо.

– Вие изглеждате... О! Изглеждате... изглеждате чудесно – измънка Джордж, след като успя да се овладее.

– Виждате ли, всичко стана толкова неочаквано – обясни момичето.

– Сигурно е било така.

– Той ни видя в таксито и после на гарата аз просто се мушнах тук, знаейки, че е близо зад мен. Между другото накъде отива този влак?

– Към Роуландс Касъл – отговори Джордж.

Момичето изглеждаше объркано.

– Роуландс Касъл?

– Не директно, разбира се. Бавничко и след многобройни спирания. Но тайно се надявам да стигна там преди полунощ. Старата югозападна линия беше много надеждна, бавна, но сигурна, а вярвам, че и Южната железница е със същите добри традиции.

– Не съм сигурна, че искам да отида в Роуландс Касъл – каза колебливо Елизабет.

– Обиждате ме. Мястото е очарователно.

– Бил ли сте някога там?

– Не. Но има много други места, където можете да отидете, ако Роуландс Касъл не ви допада. Например Уокинг, Уейбридж или Уимбълдън. Влакът сигурно ще спре на някое от тях.

– Разбирам. Да, мога да слеза някъде и да взема автомобил обратно до Лондон. Мисля, че това е най-доброто решение – каза момичето.

Още докато говореше, влакът намали скоростта. Господин Роуланд се загледа в нея с умоляващ поглед.

– Ако мога да направя нещо...

– Не наистина. Вече направихте много.

Настъпи тишина, после момичето внезапно я прекъсна:

– Аз... аз бих искала да можех да обясня. Аз...

– За Бога, не правете това! Ще развали всичко. Но все пак няма ли нещо, което бих могъл да направя? Да занеса секретните документи до Виена или нещо подобно? Винаги има секретни документи. Моля ви, дайте ми шанс.

Влакът беше спрял.

Елизабет бързо скочи във вана на перона. Обърна се и му заговори през прозореца.

– Сериозно ли? Наистина ли бихте направили нещо за нас... за мен?

– Бих направил всичко за вас, Елизабет.

– Дори ако не мога да обясня защо?

– По дяволите причините!

– Дори ако е опасно?

– Колкото по-опасно, толкова по-добре.

Тя се поколеба за миг, после изглежда реши.

– Наведете се през прозореца. Погледнете надолу по перона, но така, сякаш не се заглеждате специално.

Господин Роуланд положи усилия да се съобрази с тази трудна перпоръка.

– Виждате ли мъжа, с малка тъмна брадичка и леко палто, който се качва? Проследете го, вижте какво ще прави и къде ще ходи.

– Това ли е всичко? Аз какво... – попита господин Роуланд.

Тя го прекъсна:

– Ще ви бъдат изпратени допълнителни инструкции. Наблюдавайте го и пазете това. – Тя пхна малък запечатан пакет в ръката му. – Пазете го с цената на живота си. Това е ключът към всичко.

Влакът потегли. Господин Роуланд остана загледан навън през прозореца, като наблюдаваше високата грациозна фигура на Елизабет, която си проправяше път по перона. В ръката си той стискаше малкия запечатан плик.

Останалата част от пътуването му беше монотонна и безметежна. Влакът беше пътнически. Спираше на всяка керемидка. На всяка гара Джордж подаваше глава от прозореца, за да провери дали не слиза обектът, който следеше. Понякога се разхождаше напред-назад по перона, когато престоят се очертаваше да бъде дълъг, за да се увери, че мъжът все още е тук.

Крайния пункт по направлението на влака беше Портсмут. Тъкмо там слезе чернобрадият пътник.

Той се запъти към малък, второкласен хотел, където си нае стая. Същото направи и господин Роуланд. Двете стаи бяха в един коридор, през две врати една от друга. Това, според Джордж, беше задоволително. Той беше пълен дилетант в изкуството на преследването, но много искаше да се представи добре и да оправдае доверието на Елизабет.

На вечеря настаниха Джордж на маса в близост до тази на брататия господин, когото следеше. Салонът не беше пълен и повечето от вечерящите Джордж охарактеризира като търговски пътници: тихи, порядъчни мъже, които приемаха храната си с апетит. Само един човек привлече повече вниманието му – дребен мъж, с червеникаво-кестенява коса и мустаци, с дрехи, по които можеше да се предположи, че се занимава с коне. Той също изглежда проявяваше интерес към Джордж и предложи да пийнат и да поиграят билиард след вечеря. Но Джордж току-що беше зърнал чернобрадия да си слага шапката и палтото и учтиво отказа.

Скоро беше вън на улицата, впускайки се отново в трудното изкуство на следенето. То беше дълго и изтощително и в края на краищата изглежда не доведе до нищо. След криволичене по улиците на Портсмут в продължение на четири мили мъжът се върна в хотела. Джордж вървеше плътно по петите му. Обзе го слабо съмнение. Беше ли възможно този човек да е забелязал присъствието му? Както стоеше във фойето и размишляваше по въпроса, външната врата се отвори и влезе дребният рижав мъж. Очевидно той също беше ходил на разходка.

Изведнъж Джордж дочу, че красивата девойка от рецепцията се обръща към него.

– Господин Роуланд, нали? Двама господа питаха за вас и искат да ви видят. Двама чужденци. Те са в малката стая в края на коридора.

Малко учуден, Джордж потърси въпросната стая. Дватама мъже,

които седяха там, се изправиха и сковано се поклониха.

– Господин Роуланд? Не се съмнявам, господине, че се досещате кои сме.

Втораченият поглед на Джордж се местеше от единия на другия. Говореше по-възрастният от двамата, белококс важен господин, на отличен английски. Другият беше висок, пъпчив млад мъж, с бледо тевтонско лице, което бе станало още по-грозно от силното смръщване.

Малко успокоен, че сред неговите посетители не беше възрастният господин, който бе срещнал на Ватерло, най-учтиво Джордж започна:

– Моля седнете, господа. Радвам се да се запознаем. Какво ще кажете за едно питие?

Възрастният господин вдигна ръка в знак на несъгласие.

– Благодаря, лорд Роуланд, не желаем. Имаме само няколко минути – колкото да отговорите на един въпрос.

– Много мило от ваша страна да ме произведете в лорд. Жалко, че не искате да пийнете нещо. И какъв е този важен въпрос? – попита Джордж.

– Лорд Роуланд, вие напуснахте Лондон в компанията на една дама. Тук пристигнахте сам. Къде е дамата?

Джордж се изправи на крака.

– Не разбирам въпроса – каза студено той, подражавайки колкото може повече на герой от някой роман. – Имам честта да ви кажа довиждане, господа.

– Но вие разбирате. Разбирате прекрасно – извика внезапно по-младият мъж. – Какво направихте с Алекса?

Другият промълви:

– Спокойно, сър. Моля ви да запазите спокойствие.

– Мога да ви уверя, че не познавам жена с това име. Станала е някаква грешка – каза Джордж.

По-възрастният го наблюдаваше внимателно.

– Не може да бъде. Позволих си да прегледам регистъра на хотела. Вие сте се записали като Джордж Роуланд от Роуландс Касъл – изрече сухо господинът.

Това принуди Джордж да се изчерви.

– Малка шега от моя страна – обясни без ентузиазъм той.

– Плитка хитрина. Хайде, нека не говорим със заобикалки. Къде е Нейно Величество?

– Ако имате предвид Елизабет...

Младият мъж се хвърли отново напред, като гневно изрева:

– Безочлив нахалник! Да говориш така за нея.

Другият каза бавно:

– Имам предвид, както много добре знаете, Великата херцогиня на Катония, Анастасия София Александра Мария Елена Олга Елизабет.

– О! – възкликна безпомощно господин Роуланд.

Опита се да си припомни всичко, което е знаел някога за Катония. Доколкото си спомняше, това беше малко царство на Балканите и като че ли се споменаваше нещо за революция, станала там. С усилие се окопиха и весело каза:

– Очевидно имаме предвид една и съща личност, само че аз я наричам Елизабет.

– Искам удовлетворение за това. Ще се бием – изръмжа по-младият.

– Да се бием?

– Дуел.

– Никога не участвам в дуели – заяви твърдо господин Роуланд.

– Защо не? – попита с неприятен тон другият.

– Прекалено много се боя да не се нараня.

– Аха! Така ли? Тогава поне ще ви издърпам носа.

Младият гневно се приближи. Трудно беше да се види какво точно стана, но той внезапно описа полукръг във въздуха и се строполи шумно на земята. Изправи се зашеметен. Господин Роуланд приятно се усмихна и отбеляза:

– Както казах, винаги се боя да не се нараня. Поради това си помислих, че е добре да науча жиу-жицу.

Последва пауза. Двамата чужденци гледаха със съмнение този млад, любезен господин. Сякаш изведнъж разбраха, че зад приятното безгрижие в поведението му се таят някои опасни качества. По-младият беше пребледнял от ярост.

– Ще се разкайвате за това – изсъска той.

По-възрастният запази достойнство и рече:

– Това ли е последната ви дума, лорд Роуланд? Отказвате да ни кажете къде е Нейно Височество?

– Аз самият не знам.

– Едва ли можете да очаквате да ви повярвам.

– Опасявам се, че сте недоверчив по природа, господине.

Другият просто поклати глава и когато двамата си тръгнаха, промърмори:

– Това не е краят. Ще си говорим пак.

Джордж прокара ръка по челото си. Събитията се развиваха с шеметна бързина. Очевидно беше замесен в първокласен европейски скандал.

– Това може да означава дори нова война – каза си с трепет Джордж, докато обикаляше наоколо, за да види къде беше човекът с черната брада.

За голямо свое успокоение го откри да седи в ъгъла на салона за търговски пътници. Джордж седна в друг ъгъл. След около три минути чернобрадият се изправи и отиде да спи. Джордж тръгна след него, видя го да влиза в стаята си и да затваря вратата. Въздъхна облекчено и промълви:

– Необходима ми е почивка. Много ми е необходима.

Тогава му мина ужасна мисъл. Ами ако чернобрадият беше забелязал, че го следи? Ако през нощта се измъкне, докато Джордж спи със съня на праведните? След няколко минути размисъл господин Роуланд намери начин да се справи с трудното положение. Разплете един от чорапите си, докато се получи достатъчно дълга нишка, която беше почти невидима. После се прокрадна тихо навън от стаята си и залепи с лепенка единия ѝ край на вратата на непознатия и я прекара до собствената си стая. На другия ѝ край окачи малко сребърно звънче – спомен от забавленията през миналата нощ. Огледа направеното с голямо задоволство. Ако чернобрадият се опиташе да напусне стаята си, Джордж щеше незабавно да бъде предупреден от звъна на звънчето.

След като този проблем беше разрешен, Джордж си легна без да губи време. Малкия пакет постави грижливо под възглавницата си. След като стори това, изпадна в моментен унес. Мислите му биха могли да бъдат предадени така: „Анастасия София Мария Александра Олга Елизабет. По дяволите, пропуснах едно. Сега се чуда...“

Не беше в състояние да заспи веднага, тъй като го тормозеше неспособността му да разбере същността на нещата. За какво беше всичко това? Каква бе връзката между бягщата Велика херцогиня, запечатания пакет и чернобрадия? От какво бягаше Великата херцогиня? Дали чужденците знаеха, че запечатания пакет е у него? Какво можеше да съдържа той?

Размишлявайки по тези въпроси и раздражен от мисълта, че не се е приближил до разрешаването им, господин Роуланд заспа.

Събуди се от лекия звън на звънчето. Не беше от хората, които със събуждането си веднага са готови за дела. Трябваше му точно минута и половина, за да осъзнае какво става. Тогава скочи, обу някакви пантофи

и отваряйки изключително внимателно вратата, се промъкна навън. Лекото движение на сянка в далечния край на коридора го ориентира за посоката, в която беше тръгнал този, когото следеше. Движейки се колкото е възможно по-тихо, господин Роуланд тръгна натам. Пристигна точно навреме, за да види как чернобрадият се скри в една баня. Това беше странно, особено като се има предвид, че баня имаше точно срещу неговата стая. Приближавайки се плътно до вратата, която беше открехната, Джордж надникна през пролуката. Мъжът беше коленичил до ваната и правеше нещо с перваза, точно зад нея. Остана там около пет минути, после стана и Джордж благоразумно се оттегли. На безопасно място, в сянката на собствената си врата, той наблюдаваше как другият се върна в стаята си. Каза си: „Добре. Загадката на банята ще бъде разгледана утре сутринта.“

Легна си и мушна ръка под възглавницата, за да се увери, че скъпоценният пакет е още там. В следващия миг панически тършуваше из спалното бельо. Пакетът го нямаше!

На другата сутрин Джордж, в тъжно смирение, седеше и консумираше яйца с бекон. Не беше оправдал надеждите на Елизабет. Допусна да му отнемат скъпоценния пакет, който му бе поверила, а „загадката на банята“ беше крайно неудовлетворителна. Да, без съмнение, Джордж се беше проявил като глупак.

След закуска отново тръгна нагоре по стълбите. Видя една камериерка да стои в коридора с доста объркано изражение.

– Нещо не е наред ли, мила? – попита вежливо Джордж.

– Господинът тук, сър. Поиска да бъде събуден в осем и половина, а не отговаря и вратата е заключена.

– Нима? – изненада се Джордж.

Той самият почувства бучка в гърлото. Забърза към стаята си. Каквито и планове да си беше правил, те моментално се изпариха от най-неочаквана гледка. Там на тоалетката лежеше малкият пакет, който му бяха откраднали тази нощ!

Джордж го взе и го разгледа. Да, без съмнение, беше същият, но печатите бяха счупени. След минута колебание го разгъна. Ако други бяха видели съдържанието му, нямаше причина да не го види и той. Освен това, беше възможно съдържимото да е извадено.

Когато разгъна хартията, видя малка картонена кутия, подобна на тези, които използват бижутерите. Джордж я отвори. Вътре на памучна подложка лежеше обикновена златна брачна халка.

Извади я и я разгледа. От вътрешната страна нямаше надпис, нито

нещо, което да я отличава от която и да е друга халка. Стенейки, Джордж хвана с ръце главата си и промърмори:

– Безумие. Ето какво е. Истинско безумие. Няма никаква логика.

Внезапно си спомни думите на камериерката и в същото време забеляза, че отвън на прозореца има широк перваз. Това не спадаше към геройствата, които би извършил при нормални условия, но любопитството и гневът му бяха толкова разпалени, че не обърна внимание на трудностите. Скочи на перваза. Няколко секунди по-късно надникна през прозореца на стаята на чернобрадия. Прозорецът беше отворен, а стаята – празна. Малко встрани имаше аварийна стълба. Ето как се беше измъкнал следеният господин.

Джордж скочи вътре. Изчезналият мъж беше оставил вещи наоколо. Сред тях можеше да има нещо, което да хвърли светлина по въпросите, които Джордж си задаваше. Започна да търси, като първо провери съдържанието на смачканата войнишка торба.

Някакъв шум го накара да прекрати търсенето. Беше много слаб, но без съмнение идваше от стаята. Погледът на Джордж се насочи към големия гардероб. Той скочи и рязко отвори вратата. В момента, в който го направи, отвътре изскочи мъж. Двамата се затъркаляха по пода, вкочени един в друг. Не беше посредствен противник. Всички специални техники на Джордж нямаха особен ефект. Накрая те се пуснаха изтощени и за пръв път Джордж видя кой е неговият противник. Беше niskият мъж с рижавите мустаци.

– Кой по дяволите сте вие? – попита Джордж.

Вместо отговор, другият извади визитка и му я подаде. Джордж я прочете на глас:

– Детектив-инспектор Джералд, Скотланд Ярд.

– Точно така, господине. И ще направите добре, ако ми разкажете всичко, което знаете по въпроса.

– О, така ли? – измънка замислено Джордж. – Знаете ли, инспекторе, мисля, че сте прав. Ще се преместим ли на по-приятно място?

В едно тихо ъгълче на бара Джордж му разказа всичко.

Инспектор Джералд слушаше със симпатия и когато Джордж свърши, отбеляза:

– Съвсем загадъчно, както казвате, господине. Има много, което и аз самият не разбирам, но мога да ви разясня някои неща. Тук съм, за да следя Марденберг (вашия чернобрад приятел). Появата ви и това, че го наблюдавате по такъв начин, събуди подозренията ми. Не можах да преценя каква е ролята ви. Тази нощ се промъкнах в спалнята ви, когато

бяхте излезли и задигнах малкия пакет под възглавницата. Когато го отворих и разбрах, че не е онова, което търся, използвах първата възможност да ви го върна.

– Така наистина нещата стават малко по-ясни. Изглежда съвсем съм оплескал работата – рече замислено Джордж.

– Не бих казал, господине. Справихте се необичайно добре за начинаещ. Споменахте, че сте ходили тази сутрин в банята и сте взели онова, което е било скрито зад перваза?

– Да, но то е само едно любовно писмо. По дяволите, няхах намерение да се ровя в личния живот на бедния човечец – промърмори мрачно Джордж.

– Имате ли нещо против да го погледна, господине?

Джордж извади от джоба си прегънато писмо и го подаде на инспектора. Последният го разгърна.

– Така е, господине. Но ми се струва, че ако се съединят с линии и тата, написани с точки, се получава нещо друго. Дявол да го вземе, господине, това е план на отбранителните укрепления на пристанището на Портсмут.

– Какво?

– Да. От известно време следим този господин. Но той беше прекалено хитър за нас. Има една жена, която върши повечето черна работа.

– Жена? Как се казва? – попита тихо Джордж.

– Наричат я с много имена, господине. Най-често Бети Брайтайз. Тя е изключително красива млада дама.

– Бети... Брайтайз. Благодаря ви, инспекторе – каза Джордж.

– Извинете, господине, но не изглеждате добре.

– Не съм добре. Много съм зле. Фактически смятам, че е най-добре да хвана първия влак обратно за града.

Инспекторът си погледна часовника.

– Опасявам се, че ще е пътнически влак, господине. По-добре изчакайте експреса.

– Няма значение. Никой влак не може да е по-бавен от този, с който пристигнах вчера – отвърна мрачно младежът.

Настанен отново в първокласно купе, Джордж спокойно преглеждаше новините за деня. Внезапно се изправи и се взря в листа пред себе си.

„Вчера в Лондон се състоя романтична сватба. Лорд Роланд Гей, втори син на маркиз Аксминстер, се ожени за Великата херцогиня Анастасия от Катония. Церемонията беше пазена в пълна тайна. След

въстанието в Катония Великата херцогиня живее в Париж с чичо си. Запознала се с лорд Роланд по време на службата му като секретар в британското посолство в Катония и връзката им датира от тогава.“

– О! Но...

Господин Роуланд не можеше да измисли нищо достатъчно силно, за да изрази чувствата си. Продължаваше да се взира в празното пространство. Влакът спря на малка гара. Една жена се качи и седна срещу него.

– Добро утро, Джордж – каза мило тя.

– О, небеса! Елизабет! – извика Джордж.

Тя му се усмихна. Беше, ако това е възможно, по-хубава от всякога. Джордж се хвана за главата и възкликна:

– Вижте. За Бога, кажете ми. Вие Великата херцогиня Анастасия ли сте или сте Бети Брайтайз?

Тя се взря в него.

– Нито една от тях. Аз съм Елизабет Гей. Сега мога да ви разкажа всичко. И освен това трябва да ви се извиня. Виждате ли, Роланд (това е брат ми) беше влюбен в Алекса.

– Имате предвид Великата херцогиня?

– Да, така я нарича семейството. Е, както ви казах, Роланд беше влюбен в нея и тя в него. После дойде революцията. Алекса беше в Париж и тъкмо щяха да уредят всичко, когато се появи старият Стюрм, канцлера, който настояваше да отведе Алекса и да я накара насила да се омъжи за принц Карл, неин братовчед, ужасен пъпчив младеж...

– Мисля, че съм го виждал – вметна Джордж.

– Когато тя просто мрази. Възрастният принц Узрик, нейният чичо, ѝ забрани да се среща с Роланд. Затова тя избяга в Англия и аз дойдох в града, за да я посрещна. Изпратихме телеграма на Роланд, който беше в Шотландия. И точно в последната минута, когато отивахме с такси към Отдела за сключване на бракове, с кого мислите се срещнахме лице в лице? В друго такси беше старият принц Узрик. Той, разбира се, ни проследи и не можехме да измислим какво да предприемем, тъй като щеше да направи ужасна сцена. Все пак той ѝ е настойник. После ми дойде брилянтената идея да си разменим ролите. Днес на практика не можеш да видиш нищо от едно момиче, освен върха на носа му. Сложих си червената шапка на Алекса и облякох кафявото ѝ наметало, а тя – моето, което е сиво. После наредихме на таксито да тръгне към Ватерло. Там аз се измъкнах и забързах към гарата. Старият Узрик последва червената шапка, както очаквахме, без да се замисли за другата пътничка, сгушена

в таксито. Разбира се, не биваше да вижда лицето ми. И така аз хукнах към купето ви и се оставих на вашата милост.

– Това го знам добре. А продължението на историята? – подкани я Джордж.

– Знам. Точно за това трябва да се извиня. Надявам се да не ми се сърдите много. Виждате ли, толкова силно желяхте това да е истинска загадка, както в книгите, че не можах да устоя на изкушението. На перона избрах един случаен мъж, който изглеждаше доста съмнително и ви казах да го проследите. А след това ви дадох пакета.

– Съдържащ годежен пръстен.

– Да. Двете с Алекса го купихме, тъй като Роланд щеше да пристигне от Шотландия точно преди сватбата. И аз, разбира се, знаех, че докаато се върна в Лондон, на тях вече нямаше да им е нужен. Щеше да се наложи да използват фалшива халка или нещо подобно.

– Разбирам. Точно както всички загадки, толкова е просто, когато я разгадаеш! Позволете ми, Елизабет... – рече Джордж и свали ръкавицата от лявата й ръка. Въздъхна облекчено, като видя, че на безименния пръст няма нищо. После отбеляза: – Всичко е наред. В края на краищата халката няма да е излишна.

– О! Но аз не знам нищо за вас – възропта девойката.

– Вече знаете колко съм мил. Между другото, току-що осъзнах, че вие сте лейди Елизабет Гей.

– О, Джордж! Сноб ли сте?

– Всъщност да. В голяма степен. Най-хубавият ми сън беше този, в който крал Джордж взе половин корона² на заем от мен, за да изкара уикенда. Но аз си мислех за чичо си. Този, който ме изгони. Той е ужасен сноб. Когато разбере, че ще се ожени за вас и че ще имаме титла в семейството, веднага ще ме направи свой партньор!

– О, Джордж! Той много богат ли е?

– Елизабет, вие користолюбива ли сте?

– Много. Обожавам да харча пари. Но си мислех за баща си. Пет дъщери, пълни с хубост и синя кръв. Той просто копнее за богат зет.

– Хъм – изсумтя Джордж. – Ще бъде една от онези сватби, благословени от небето и одобрени на земята. В Роуландс Касъл ли ще живеете? Със съпруга като вас сигурно ще ме направят кмет. О, Елизабет, скъпа! Това вероятно противоречи на правилника на железопътната компания, но аз просто трябва да ви целуна!

2. Монета от пет шилинга. – Б.пр.

КРАЙ

© 1934 Агата Кристи
© 1995 Елена Захариева, превод от английски
© 1995 Иван Захариев, превод от английски

Agatha Christie
The Girl in the Train, 1934

Публикация

Агата Кристи. Загадката на Листърдейл. Разкази
Издаелство „Абагар холдинг“, София, 1995 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7813>]